

ΘΕΣΕΙΣ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

για την ίδρυση πολιτική κίνησης

ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΝΩΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Οκτώβριος 2026

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Προοίμιο.....σελ.3	σελ.3
2. Ιμπεριαλισμός, καπιταλισμός και πόλεμος στην εποχή μας.....σελ.4	σελ.4
3. Ελλάδα: Κυοφορούνται υπόγεια νέες κοινωνικές εκρήξεις.....σελ.9	σελ.9
4. Αριστερό μεταβατικό πρόγραμμα κατακτήσεων και ανατροπής.....σελ.13	σελ.13
5. Οι δρόμοι και οι μορφές συσπείρωσης του αγώνα για την ανατροπή.....σελ.19	σελ.19
6. Η στρατηγική, το όραμα και η φυσιογνωμία μας.....σελ.22	σελ.22

ΠΡΟΟΙΜΙΟ

1. Με τις πολιτικές θέσεις που παρουσιάζουμε, η Πρωτοβουλία για μια Νέα Ενωτική και Ανατρεπτική Αριστερά επιδιώκει να μετασχηματιστεί σε Πολιτική Κίνηση για να συμβάλει στην αναγκαία γενικότερη ανασυγκρότηση της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Για τη δημιουργία ενός νέου, διακριτού αριστερού πόλου διαλόγου και κοινής δράσης που θα συνδυάζει ένα πολιτικό πρόγραμμα ρήξεων με το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό, με μια μαζική ενωτική πολιτική εργατικών, λαϊκών και δημοκρατικών κατακτήσεων. Θέλουμε να συμβάλουμε στην αντιστροφή του ιστορικού βέλους που οδήγησε στη μνημονιακή δεκαετία και στην επταετία Μητσοτάκη, στην κυριαρχία της Δεξιάς και στη μεγάλη άνοδο της Ακροδεξιάς, στον αστικό αντεργατικό και αντιλαϊκό ρεβανσισμό. Να αντιμετωπίσουμε και τη σημερινή προσπάθεια του κατεστημένου για μια αλλαγή μίγματος της ίδιας πολιτικής. Και να περάσουμε σε μια καινούρια προσπάθεια για την ανατροπή των συσχετισμών, σε μια νέα πορεία της Αριστεράς και του κινήματος.

2. Εδώ και σχεδόν μισό αιώνα, παρότι η ταξική πάλη, διεθνώς, εξελίσσεται και μερικές φορές παράγει πολύ σημαντικά έως και δυνητικά επαναστατικά γεγονότα, δεν έχουν υπάρξει επαναστατικά παραδείγματα με αντικαπιταλιστικό σοσιαλιστικό προσανατολισμό, ούτε και υποδείγματα αριστερών κυβερνήσεων που να ανέτρεψαν τον ταξικό συσχετισμό ή ακόμα περισσότερο τον καπιταλισμό. Η υπάρχουσα πολυδιάσπαση της Αριστεράς δεν είναι η αιτία, αλλά σύμπτωμα μιας κρίσης στην αριστερή πολιτική που ακόμη συνεχίζεται. Μιας κρίσης που επιτρέπει στον κόσμο του κεφαλαίου να συνεχίζει την καταιγιστική επιθετικότητα του με πρωτοφανείς αρνητικές επιπτώσεις για το μαζικό κίνημα του κόσμου της εργασίας, την ειρήνη, το περιβάλλον, τη ζωή και τα δικαιώματα των καταπιεζόμενων. Πιστεύουμε ότι χρειάζεται να υπερβούμε δημιουργικά το μοιραίο δίπολο καιροσκοπισμού και σεχταρισμού που κυριάρχησε στην Αριστερά στην προηγούμενη περίοδο κοινωνικών αναμετρήσεων και που ευθύνεται, σε μεγάλο βαθμό, για την πορεία των ηττών που ζήσαμε, για τις πολυδιασπάσεις αλλά και για τις τερατογενέσεις των αρχηγικών κομμάτων με «αριστερούς» τίτλους και καθεστωτική ουσία.

3. Με την πολιτική πρόταση μας επιχειρούμε να αντιμετωπίσουμε αυτοκριτικά και να ξεπεράσουμε αυτή την κρίση υπερβαίνοντας αυτούς τους δυο δρόμους αριστερής πολιτικής που δοκιμάστηκαν

και απέτυχαν: Από τη μια, ο δρόμος που κυριάρχησε στο μεγαλύτερο μέρος της Αριστεράς. Ο δρόμος του αγώνα για μια βελτίωση της ζωής στο σήμερα, αλλά κυρίως μέσα από το κοινοβούλιο και σε συμβιβασμό με την άρχουσα τάξη και το κράτος της, με το εγχώριο και ξένο κεφάλαιο, τους διεθνείς οργανισμούς τους, όπως την ΕΕ και το ΝΑΤΟ. Υποχωρώντας από το όραμα της ανατροπής και μιας άλλης κοινωνίας, από τον σοσιαλιστικό και κομμουνιστικό ορίζοντα. Από την άλλη, ο δρόμος της αναφοράς στη σύγκρουση με τον κόσμο του κεφαλαίου, αλλά κυρίως με την ιδεολογική καταγγελία και την αποκλειστικά στενή κομματική οικοδόμηση, χωρίς μετωπική πολιτική, χωρίς μαζικό, διαρκή και σχεδιασμένο αγώνα για λαϊκές κατακτήσεις. Αναγνωρίζουμε ότι καθένας από αυτούς τους δύο δρόμους είχε κάποιες θετικές πλευρές και άφησε ορισμένες παρακαταθήκες. Στο σύνολό τους, όμως, ο ένας τροφοδοτεί τον άλλο, οδηγώντας σε μια πορεία ηττών, ενσωμάτωσης ή περιχαράκωσης. Για αυτό πιστεύουμε ότι το μεγάλο ζήτημα είναι να βγούμε έξω από αυτό τον φαύλο κύκλο.

4. Η άρνηση είναι το πρώτο κρίσιμο βήμα για την υπέρβαση, αλλά από μόνη της δεν αρκεί. Χρειάζεται η θετική πρόταση για έναν άλλο δρόμο. Αυτό είναι το κάλεσμα, η ουσία της προσπάθειάς μας. Είναι ένας δύσκολος δρόμος, με αμφίπλευρους κινδύνους. Δεν θέλουμε, ούτε μπορούμε να τον βαδίσουμε μόνοι και μόνες μας. Θέλουμε να συναντηθούμε και με άλλα ριζοσπαστικά ρεύματα αναζήτησης. Που ήδη γεννιούνται, στην εποχή ενός φονικού ιμπεριαλισμού και ενός καταστροφικού καπιταλισμού που βυθίζεται σε υπαρξιακές κρίσεις, αλλά ποτέ δεν θα πεθάνει από μόνος του, παρά μόνο με την ανατολή μιας νέας εποχής ταξικών και κοινωνικών αναμετρήσεων.

5. Η πολιτική πρόταση μας αποτελεί, ταυτόχρονα, συμβολή σε μια γενικότερη προσπάθεια για την αποτελεσματική αντιμετώπιση του αστικού αφηγήματος ότι «Δεν Υπάρχει Εναλλακτική» στον καπιταλισμό, που κυριάρχησε και καθηλώνει τους σημερινούς αγώνες. Στην εποχή μας, μια νέα αριστερή εναλλακτική «πέρα από το κεφάλαιο» και μια επανίδρυση της σοσιαλιστικής και κομμουνιστικής προοπτικής είναι αναγκαία περισσότερο από ποτέ.

A. ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ, ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

6. Ο πόλεμος έχει μπει στην «ημερήσια διάταξη». Η δομική κρίση του 2007 – 2009 έθεσε σε κρίση τη στρατηγική της «παγκοσμιοποίησης» και του νεοφιλελευθερισμού, ανέδειξε νέους

συσχετισμούς, έφερε ξανά στο προσκήνιο τις καπιταλιστικές αντιθέσεις, τον ιμπεριαλισμό και την πιο βάρβαρη έκφρασή του, την ανθρωποσφαγή. Διανύουμε μια μεταβατική ιστορική περίοδο τεράστιων γεωπολιτικών και στρατιωτικών αντιπαραθέσεων. Η αμερικανική ηγεμονία αμφισβητείται από αναδυόμενες καπιταλιστικές δυνάμεις. Κυρίως από την Κίνα, που έχει εξελιχθεί σε οικονομική και τεχνολογική υπερδύναμη, χωρίς, ωστόσο να έχει ανατραπεί η κυριαρχία των ΗΠΑ. Ο κλονισμός της αμερικανικής ηγεμονίας αναδείχτηκε ακόμη περισσότερο με την αδυναμία των ΗΠΑ να νικήσουν στον πόλεμο που εξαπέλυσαν μαζί με το Ισραήλ κατά του Ιράν. Για όλους αυτούς τους λόγους, η «αμερικανική αυτοκρατορία» θα κάνει ό,τι μπορεί για να την περιφρουρήσει. Ουκρανία, Δυτική Ασία (Μέση Ανατολή), Βενεζουέλα και Κούβα, η Αφρική, ακόμη και η Γροιλανδία, δοκιμάζονται από την πολεμική βία ή την ανοιχτή απειλή πολεμικής βίας. Η απρόκλητη και εγκληματική επίθεση των ΗΠΑ και Ισραήλ κατά του Ιράν αποτελεί το τελευταίο επεισόδιο σε μια σειρά 64 στρατιωτικών αναμετρήσεων που λαμβάνουν χώρα αυτή τη στιγμή στον πλανήτη. Οι συμφωνίες της Αλάσκας ή οι διευθετήσεις στο Πεκίνο αναδεικνύουν την ταυτόχρονη τάση «συνεννόησης» μεταξύ των σύγχρονων Μεγάλων Δυνάμεων, αλλά δεν πρόκειται να σταματήσουν αυτό το συγκρουσιακό σπινάλι. Το ενδεχόμενο κλιμάκωσης και γενίκευσης των πολέμων σε συνδυασμό με την απελευθέρωση των πυρηνικών εξοπλισμών απειλούν τον πλανήτη. Ποιες είναι οι αιτίες αυτής της στροφής; Μπορούμε να σταματήσουμε τους πολέμους; Και πώς;

7. Αναζητούμε τις απαντήσεις, πρώτα από όλα, στις βαθύτερες αιτίες που γεννούν την ιμπεριαλιστική πολιτική και τον πόλεμο: στην πολιτική οικονομία του κεφαλαίου, στη δομική καπιταλιστική κρίση του 2007 - 09, που δεν ξεπεράστηκε ουσιαστικά κατά την 20ετία αναιμικής ανάπτυξης που ακολούθησε, στις αντιδραστικές τάσεις που αναπτύσσονται στον καπιταλισμό της εποχής μας. Από αυτή τη σκοπιά, για να αναπτυχθεί ένα σύγχρονο, μαζικό και αποτελεσματικό, αντιπολεμικό - αντιιμπεριαλιστικό κίνημα χρειάζεται να συνδεθεί με την αντικαπιταλιστική στρατηγική. Και αντιστρόφως, η αντικαπιταλιστική πολιτική είναι αναγκαίο να εκφραστεί μέσα και από τον αντιιμπεριαλιστικό - αντιπολεμικό αγώνα.

Οι πόλεμοι της εποχής μας δεν έχουν τον χαρακτήρα συγκρούσεων μεταξύ διαφορετικών κοινωνικών συστημάτων και ιδεολογιών. Ο πολυπολικός κόσμος, από οικονομική άποψη, είναι εδώ και δεν είναι πιο δίκαιος, προοδευτικός και ειρηνικός. Απέναντί του είναι ανάγκη να εμφανιστεί ανεξάρτητα ο κόσμος της εργασίας, ο μόνος που μπορεί να προσφέρει πραγματική διέξοδο. Είναι ανάγκη το αντιπολεμικό κίνημα και η Αριστερά να εμφανιστούν στρατηγικά με την ιδεολογική και πολιτική αυτονομία τους απέναντι σε όλους τους «πόλους» του ανταγωνισμού για παγκόσμια ή περιφερειακή ηγεμονία.

8. Παράλληλα, όμως, ο κόσμος στρατιωτικά κυριαρχείται ακόμη από την αμερικανική υπερδύναμη, παρά την παρακμή και τις ήττες της. Ο Τραμπ και η πολιτική του εκφράζουν σε κορυφαίο επίπεδο τις νέες πιο άγριες ιμπεριαλιστικές τάσεις που αναπαράγονται σε όλες τις Μεγάλες Δυνάμεις. Για αυτό, ο αντι-τραμπισμός και η αντίθεση στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, για όλες τις δυνάμεις που αγωνίζονται, ιδιαίτερα στις χώρες της λεγόμενης «Δύσης», αποτελούν αναγκαίες αιχμές και προτεραιότητες στην πάλη του αντιπολεμικού κινήματος. Την ίδια στιγμή, η ελληνική άρχουσα τάξη συμμετέχει οργανικά, στηρίζει και στηρίζεται από το ευρωατλαντικό στρατόπεδο. Από αυτή τη σκοπιά, ειδικά στην Ελλάδα, ο αντιπολεμικός - αντιιμπεριαλιστικός αγώνας οφείλει να θέτει σε προτεραιότητα την πάλη ενάντια στο ευρωατλαντικό στρατόπεδο.

9. Απέναντι σε αυτή την επικίνδυνη για τους λαούς κατάσταση, το αντιπολεμικό κίνημα βρίσκεται ακόμη πίσω από τις απαιτήσεις των καιρών. Ωστόσο, είναι εδώ, αναπτύσσεται και θέτει την Αριστερά προ των ευθυνών της: Είναι ο συγκλονιστικός αγώνας του παλαιστινιακού λαού. Αυτός μας ένωσε στο March to Gaza. Είναι η γενική αντιπολεμική πολιτική απεργία των ιταλών εργατών και εργατριών που ανάγκασαν τη Μελόνι να «βγάξει γλώσσα» στον Τραμπ για να σώσει το εκλογικό τομάρι της. Είναι η αδυναμία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού να καταβάλει και να συντρίψει το Ιράν. Είναι ο αντισιωνιστικός – αντιρατσιστικός - αντιφασιστικός και αντιπολεμικός αγώνας του αμερικανικού φοιτητικού και εργατικού κινήματος που βρέθηκε στην πρωτοπορία του διεθνούς αντιπολεμικού αγώνα. Μαζί με τις ελληνικές αντιστάσεις, όλα αυτά μας οδήγησαν στο ελπιδοφόρο βήμα της δημιουργίας της ενωτικής Αντιπολεμικής Δράσης. Που επιδιώκει στο ερχόμενο διάστημα να συμβάλει στη γενίκευση και κλιμάκωση της αντιπολεμικής πάλης και να ανοίξει δρόμους για την κοινή δράση των αντιπολεμικών κινήσεων ειρήνης. Ο πόλεμος είναι αντικειμενική τάση του συστήματος, αλλά δεν είναι αντικειμενική «νομοτέλεια» να φτάσει μέχρι μια καταστροφική παγκόσμια πυρηνική αναμέτρηση. Ένα προγραμματικά ανασυγκροτημένο εργατικό, αριστερό, σοσιαλιστικό και κομμουνιστικό κίνημα μπορεί να σταματήσει αυτή την προοπτική. Μπορεί να συμβάλει στην αποτροπή των πολέμων και στην προώθηση βημάτων για μια δυναμική επανεμφάνιση της επαναστατικής προοπτικής.

10. Οι τάσεις για πόλεμο συμβαδίζουν με τις τάσεις για πολιτική αντίδραση: από τον ακροκεντρώ νεοφιλελευθερισμό η ηγεμονία στην αστική πολιτική μετατοπίζεται προς τον ακροδεξιό εθνικισμό σε όλο τον κόσμο, με κορυφαίο εκπρόσωπο τον τραμπισμό. Τα ιδεολογικά και πολιτικά αυτά ρεύματα έχουν βαθιά αντιδημοκρατικά, ρατσιστικά, μισογυνικά και ομοφοβικά χαρακτηριστικά,

ακριβώς γιατί επιχειρούν να εξοικειώσουν τις κοινωνίες με την προοπτική του πολέμου. Εντός τους αναπτύσσονται και επικίνδυνα πρωτοφασιστικές τάσεις. Για αυτό, ο σύγχρονος αντιπολεμικός αγώνας συνδέεται βαθιά και με την αντιφασιστική πάλη της εποχής μας. Ο αντιφασιστικός και αντιρατσιστικός αγώνας αποκτά μεγάλη σημασία, είναι αυτοτελής και αναγκαίος, δομείται σε πολλαπλά κοινωνικά επίπεδα, στα δημοκρατικά δικαιώματα των εργαζομένων, των μεταναστών και μεταναστριών, των προσφύγων, των γυναικών, των ΛΟΑΤΚΙ κ.ά.

11. Η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει τεθεί σε δοκιμασία μέσα στις αντιθέσεις του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού συστήματος. Η στροφή στην «πολεμική οικονομία» επιδιώκει να δώσει απάντηση στην οικονομική - παραγωγική στασιμότητα και στη διεθνή υποχώρησή της. Ωστόσο, η ΕΕ συνεχίζει να αποτελεί μεγάλη οικονομική δύναμη, επανεξοπλίζεται, επανασυσπειρώνεται, διεκδικεί «στρατηγική αυτονομία» απέναντι σε ΗΠΑ και Κίνα - Ρωσία. Προετοιμάζεται για τη δική της συμμετοχή σε μελλοντικές πολεμικές αναμετρήσεις διεκδικώντας τη λεία που αναλογεί στην οικονομική και στρατιωτική της βαρύτητα, ενώ διαμορφώνει και δικές της στρατηγικές συμμαχίες, όπως η πρόσφατη συμφωνία ΕΕ – Ινδίας. Η διάλυση του κράτους πρόνοιας, ως αποτέλεσμα των προαναφερθέντων επιλογών, θα φέρει ακόμη μεγαλύτερη χειροτέρευση στη ζωή, την εργασία και το περιβάλλον, τροφοδοτεί δυνητικά, πολιτική αστάθεια, μεγάλες συγκρούσεις, αντεπαναστατικά και επαναστατικά γεγονότα εντός των χωρών της ΕΕ. Για αυτό, είναι αναγκαία η ουσιαστική αντίθεση από την Αριστερά απέναντι στην ίδια την ΕΕ και σε όλες τις πολιτικές που ενισχύουν την πολιτική και στρατιωτική ολοκλήρωσή της, με ή χωρίς δημοκρατικά προσχήματα, ξεπερνώντας αυταπάτες για μια δημοκρατική και ειρηνική ΕΕ.

12. Η Γάζα είναι μια Guernica της εποχής μας. Ο παλαιστινιακός αγώνας και το κίνημα αλληλεγγύης απέναντι στη γενοκτονία και το σιωνιστικό Ισραήλ απέκτησαν παγκόσμια σημασία, αναδείχθηκαν σε σημείο καμπής για το αντιπολεμικό κίνημα και γενικότερα. Πρόκειται για έναν δίκαιο εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα με ταξική κοινωνική βάση, πολύμορφο, ταυτόχρονα πολιτικό και ένοπλο, εσωτερικό και διεθνή. Ο αγώνας του παλαιστινιακού λαού οφείλει να έχει την χωρίς όρους και προϋποθέσεις στήριξη της Αριστεράς και του αντιπολεμικού κινήματος για την ήττα του σιωνισμού και τη δημιουργία ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους. Και από αυτή τη σκοπιά, απαιτείται η καταδίκη και αποχώρηση της Ελλάδας από τη στρατηγική συμμαχία με το Ισραήλ. Η αντίσταση και ο αγώνας για την διάλυση του άξονα “3+1” (Ελλάδα - Κύπρος - Ισραήλ +ΗΠΑ)

γίνεται ένα από τα σπουδαιότερα αντιπολεμικά - αντιμπεριαλιστικά καθήκοντα στην περιοχή της Αν. Μεσογείου.

13. Ο κίνδυνος για την ειρήνη στο Αιγαίο αποκτά νέες διαστάσεις. Ο ανταγωνισμός Ελλάδας – Τουρκίας εντείνεται και επεκτείνεται σε όλη την Ανατολική Μεσόγειο, έχει ιστορικό παρελθόν, αστικό χαρακτήρα και είναι άδικος και από τις δύο πλευρές. Ο τουρκικός και ο ελληνικός καπιταλισμός, καθένας για τα δικά του συμφέροντα και ανάλογα με τη μεταβαλλόμενη δύναμη και τη θέση του, επιχειρεί να οργανώσει την παρέμβαση και τις συμμαχίες του, μέσα στο νατοϊκό πλαίσιο και κάτω από την αμερικανονατοϊκή κυριαρχία, ενάντια στα συμφέροντα των λαών της Ελλάδας, της Τουρκίας και της Κύπρου. Η Αριστερά και το αντιπολεμικό κίνημα σε Ελλάδα, Κύπρο και Τουρκία χρειάζεται να προωθήσουν τη συνεργασία των λαών και τη διεθνιστική αλληλεγγύη ενάντια στις κυβερνήσεις τους, να αντισταθούν στον εθνικισμό, στους εξοπλισμούς και στη στρατηγική των εξορύξεων στους βυθούς του Αιγαίου και της Αν. Μεσογείου για τα κέρδη των ευρωατλαντικών εξορυκτικών πολυεθνικών και των εγχώριων καπιταλιστών συνεργατών τους.

14. Στην εποχή μας, αναπτύσσονται νέες επιστημονικές ανακαλύψεις και τεχνολογικές δυνατότητες. Όμως, δεν λειτουργούν υπέρ της βελτίωσης της ζωής της κοινωνικής πλειοψηφίας, αλλά υποτάσσονται πλήρως στις κοινωνικές σχέσεις του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και υπηρετούν την ανάγκη συσσώρευσης του κεφαλαίου. Ενδεικτικό παράδειγμα αποτελεί η Τεχνητή Νοημοσύνη (AI), η αξιοποίηση της οποίας χρησιμοποιείται για την αύξηση της εντατικοποίησης και τη συμπίεση του κόστους της εργασίας, για την επιτήρηση και την ενίσχυση του ελέγχου πάνω στους εργαζομένους/ες, ενώ συνδέεται άμεσα με τη στρατιωτικοποίηση της τεχνολογίας, καθώς τα πλέον προηγμένα συστήματα αξιοποιούνται ολοένα και περισσότερο για σκοπούς επιτήρησης και ενίσχυσης οπλικών συστημάτων. Αυτό δεν συμβαίνει απλώς επειδή ως «ουδέτερο εργαλείο» βρίσκεται σε «λάθος χέρια», αλλά λόγω του ότι έχει ενσωματωμένο στο σχεδιασμό της το συσχετισμό δύναμης, την κυρίαρχη ιδεολογία και τις κατευθύνσεις για τις οποίες χρηματοδοτείται, που έχουν ως αποτέλεσμα τελικά μια ανάπτυξη που, μεταξύ άλλων, απαιτεί και τεράστια ενεργειακή κατανάλωση πόρων επιβαρύνοντας σημαντικά το περιβάλλον. Ταυτόχρονα, όμως, πιστεύουμε πως το ζήτημα των νέων τεχνολογιών και συγκεκριμένα της τεχνητής νοημοσύνης θα πρέπει να προσεγγίζεται και υπό το πρίσμα της απελευθέρωσης μεγάλων δημιουργικών δυνατοτήτων για την ανθρωπότητα, όπως για παράδειγμα για τη ριζική μείωση του χρόνου εργασίας, ενώ ταυτόχρονα αποτελεί πεδίο διαπάλης, ανοίγοντας νέες ευκαιρίες πολιτικής

παρέμβασης και οργάνωσης του αγώνα με στόχο τη αναδιάρθρωση της παραγωγής προς όφελος των εργαζομένων.

15. Ο καπιταλισμός ως σύστημα εκτός από την εργασία και τις κοινωνικές σχέσεις καταστρέφει και τη φύση. Η άνοδος της θερμοκρασίας του πλανήτη στο πλαίσιο της κλιματικής κρίσης, τα ακραία καιρικά φαινόμενα, η απώλεια της βιοποικιλότητας, η ρύπανση των νερών και του αέρα, η εξάντληση των φυσικών πόρων, η αποδάσωση και η ερημοποίηση δεν είναι ούτε «φυσικά φαινόμενα» ούτε «αστοχίες» του συστήματος. Είναι το κόστος που πληρώνει η φύση και η ανθρωπότητα στο βωμό της αέναης αύξησης της κερδοφορίας του κεφαλαίου. Οι δύο «γραμμές» που επικρατούν αυτή τη στιγμή στον αστικό πολιτικό κόσμο, αυτή της «άρνησης» της κλιματικής αλλαγής και αυτή της «πράσινης μετάβασης» στο πλαίσιο της αγοράς είναι και οι δύο αποτυχημένες και καταστροφικές. Για την ακρίβεια, σήμερα βλέπουμε ένα πισωγύρισμα, με τις όποιες ανεπαρκείς «πράσινες» πολιτικές να πετάγονται στον κάλαθο των αχρήστων προκειμένου να υπηρετηθούν τα πολεμικά και οικονομικά σχέδια των καπιταλιστικών ανταγωνισμών. Η μετάβαση σε μια παραγωγή που δεν θα αντιμετωπίζει την φύση ως «αναλώσιμο» είναι επείγουσα και απολύτως αναγκαία, αλλά δεν μπορεί να γίνει σε βάρος των εργαζομένων και των καταναλωτών. Απαιτεί διεθνή συνεργασία για την αντιμετώπιση της κλιματικής κρίσης, ενάντια στο κεφάλαιο, στον ανταγωνισμό, στους πολέμους, στα συμφέροντα της εξορυκτικής βιομηχανίας. Η οικολογική κρίση για να αντιμετωπιστεί συνολικά απαιτεί δημοκρατικό σχεδιασμό της οικονομίας, κοινωνική ιδιοκτησία των στρατηγικών τομέων της, ενεργό συμμετοχή των εργαζομένων και της κοινωνίας στη λήψη των αποφάσεων. Μόνο έτσι μπορεί να υπάρξει μια κοινωνία που να συνδυάζει την ευημερία των ανθρώπων με το σεβασμό στα φυσικά όρια του πλανήτη. Σήμερα, η κατάσταση είναι εξαιρετικά επείγουσα και απαιτεί άμεση κινητοποίηση, καθώς η καταστροφή του περιβάλλοντος προχωρά με ραγδαίους ρυθμούς και επιταχύνεται από τον προσανατολισμό στον πόλεμο και τους εξοπλισμούς.

B. ΕΛΛΑΔΑ: ΚΥΟΦΟΡΟΥΝΤΑΙ ΥΠΟΓΕΙΑ ΝΕΕΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΠΡΕΞΕΙΣ

16. Στη χώρα μας, ο αστικός κόσμος, παρά την σχετική σταθεροποίηση της οικονομίας που πέτυχε μετά την οικονομική κρίση και την εξεγερτική διετία του αντιμνημονιακού κινήματος 2010-12, δεν κρύβει σήμερα την ανησυχία του για τη σταθερότητα του πολιτικού συστήματος, όπως μαρτυρούν οι προειδοποιήσεις επιφανών εκπροσώπων του. Οι ευρωεκλογές του 2023 ανέδειξαν μια πρωτοφανή πτώση του κυβερνώντος κόμματος, από το 41% στο 29%, ενώ η πρωτοφανής και

επίμονη εκλογική αποχή, μαζί με την κομματική πολυδιάσπαση σε όλο το πολιτικό φάσμα, απηχούν μια βαθιά λαϊκή δυσαρέσκεια. Παρόμοια φαινόμενα κρίσης των κομματικών σχηματισμών εμφανίζονται σε όλη την Ευρώπη, αλλά και στον κόσμο. Παράλληλα, στην Ελλάδα εμφανίζεται μια μακρά αδυναμία να αναδειχθεί μια αξιόπιστη, σχετικά μαζική και κυβερνώσα αντιπολίτευση, ικανή να ενσωματώσει τη δυσαρέσκεια από τη διακυβέρνηση της ΝΔ. Η κοινωνική έκρηξη της 28^{ης} Φεβρουαρίου 2025 και το «κίνημα των Τεμπών» αποτέλεσαν καμπανάκι κινδύνου για την άρχουσα τάξη. Και όλα αυτά συμβαίνουν εν όψει μεγάλων προκλήσεων για τον ελληνικό καπιταλισμό που προέρχονται από την προαναφερθείσα εκτίναξη των ανταγωνισμών και τις ανατροπές συσχετισμών στην περιοχή και σε όλο τον κόσμο. Από όλα αυτά προέρχεται η ανάγκη του κατεστημένου για μια αναδιάταξη του αστικού πολιτικού σκηνικού.

17. Η κυβέρνηση της ΝΔ περικυκλώνεται από τη δίνη των σκανδάλων. Όλες οι δημοσκοπήσεις, παρά τη σχετικότητα και τη χειραγωγήση, αναδεικνύουν ότι στις επερχόμενες εκλογές δεν θα μπορεί να αναδειχθεί αυτοδύναμη κυβέρνηση, ενώ την ίδια στιγμή το κομματικό σύστημα δυσκολεύεται να αναδείξει κυβερνήσεις συνεργασίας. Έτσι, αναζητείται ικανή και χειραγωγήσιμη «κυβερνώσα αντιπολίτευση» με την προσθήκη μικρότερων κομμάτων, έτοιμων να συμπράξουν σε κυβερνήσεις συνεργασίας. Ο εναπομείνας ΣΥΡΙΖΑ και η αναπαλαίωση του ΠΑΣΟΚ φαίνεται ότι δεν μπορούν να αποτινάξουν από πάνω τους το αποκρουστικό μνημονιακό φορτίο και να επανασυσπειρώσουν τα εργατικά και λαϊκά στρώματα. Ως «λύση» για την ενσωμάτωση του εργαζόμενου κόσμου στην αστική πολιτική προετοιμάζεται η ΕΛΑΣ του Αλ. Τσίπρα. Ένα κόμμα ασφυκτικά ελεγχόμενο από έναν αρχηγό που έχει ήδη δώσει διαπιστευτήρια στην άρχουσα τάξη, στις ΗΠΑ και την ΕΕ. Προγραμματικά έχει πάρει διαζύγιο από κάθε είδους «σοσιαλισμό» προβάλλοντας ως όραμα έναν «δημοκρατικό καπιταλισμό» με οδηγό κάποια «πατριωτική πυξίδα» ως απόδειξη πολιτικής υπόκλισης και στο σύγχρονο εθνικιστικό ρεύμα. Το κόμμα αυτό έχει διαρρήξει τους δεσμούς του με την Αριστερά, το λαό και το κίνημά του, ακόμη και με το αριστερό παρελθόν του ΣΥΡΙΖΑ. Είναι ένα αστικό, συστημικό κόμμα, με δημοκρατικές και φιλολαϊκές διακηρύξεις περιορισμένες στη δημαγωγική ρητορική, παρά την πιθανή στήριξή του από κάποια εργατολαϊκά στρώματα. Η ΕΛΑΣ δεν αποτελεί ευκαιρία για μια κυβερνώσα δήθεν Αριστερά υπέρ του λαού, αλλά μια επικίνδυνη συνιστώσα της αστικής πολιτικής.

18. Από την άλλη πλευρά, το κόμμα «Ελπίδα για τη Δημοκρατία» της Μ. Καρυστιανού κινείται σε συντηρητική και εθνικιστική κατεύθυνση, επιχειρώντας να ενσωματώσει μέρος του κινήματος των Τεμπών και φιλορωσικών ρευμάτων και ιδιαίτερα τα συντηρητικά μικρομεσαία στρώματα που

καταστρέφονται από το μεγάλο κεφάλαιο και την πολιτική των κυβερνήσεων της ΝΔ. Το εκκολαπτόμενο κόμμα Σαμαρά υπόσχεται μια πιο επικίνδυνη εθνικιστική, αντι-τουρκική πολιτική, και την υπόσχεση για μια «βιομηχανική ανασυγκρότηση» του ελληνικού καπιταλισμού από την οποία υποτίθεται ότι θα δοθεί κάτι και στον κόσμο της εργασίας.

19. Ποιες είναι οι βαθύτερες αιτίες για αυτή τη μεγάλη αναδιάταξη του αστικού πολιτικού σκηνικού; Ο ελληνικός καπιταλισμός, παρά την αναιμική του ανάπτυξη, δεν έχει ξεπεράσει τις δομικές αδυναμίες του, ενώ η προηγούμενη «μνημονιακή» ανασυγκρότησή του έχει οδηγήσει σε μια ιστορική οπισθοδρόμηση κοινωνικές και πολιτικές κατακτήσεις δεκαετιών, με ευθύνη όλων των κυβερνήσεων. Ταυτόχρονα, στο εσωτερικό του εμφανίζονται με πιο οξύ τρόπο οι γενικότερες αντιθέσεις και ειδικά μεταξύ ΗΠΑ και ΕΕ, των δυο ιμπεριαλιστικών κέντρων στα πλαίσια των οποίων κινείται το ελληνικό κεφάλαιο. Ωστόσο, δυναμικοί κλάδοι έχουν αποκαταστήσει και στη συνέχεια μεγεθύνει την κερδοφορία τους σε επίπεδα προ κρίσης, επιστρέφοντας σε ρόλο «πρωταθλητών» στην περιοχή. Μια ολόκληρη στεφάνη μεσαίας και μικρής επιχειρηματικότητας πλουτίζει γύρω από αυτούς. Η χαλάρωση του Συμφώνου Σταθερότητας έδωσε δημοσιονομικά περιθώρια στην κυβέρνηση της ΝΔ να δώσει χρήμα στην αγορά, κυρίως στους «δικούς της» όπως ανέδειξε το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ. Οι προωθούμενες πολεμικές επενδύσεις δίνουν μια έστω και περιορισμένη ώθηση στην παραγωγή. Γύρω από τις «πράσινες επενδύσεις», τον τουρισμό, το real estate και το airbnb κινείται ένα κοινωνικό στρώμα που είδε τον εαυτό του να παίρνει ένα κομμάτι από την πίτα της κερδοφορίας. Όλα αυτά τα στρώματα ιδιοκτητών, μετόχων, επιχειρηματιών και η κοινωνική/πολιτική επιρροή τους, αποτελούν τη βάση στήριξης της αστικής πολιτικής, το σχετικά συνεκτικό 20 – 25% που εμφανίζεται «ευχαριστημένο» σε όλες τις δημοσκοπήσεις και στηρίζει σταθερά τη σημερινή κυβέρνηση και τη ΝΔ. Όσο βέβαια η τελευταία εμφανίζεται ικανή να διαχειρίζεται επιτυχώς τον ελληνικό καπιταλισμό και το πολιτικό σύστημα.

20. Το κοινωνικό ζήτημα, όμως, έρχεται εκδικητικά και με οξύτητα για να ταραξεί την ονειρική πραγματικότητα της «Ελλάδας 2.0»: Η ακρίβεια και ο πληθωρισμός απομυζούν τις πενιχρές ονομαστικές αυξήσεις μισθών και συντάξεων της εργαζόμενης πλειοψηφίας, εκτινάσσεται η εργασιακή εξουθένωση από την εκμετάλλευση, την επέκταση του ωραρίου και την ελαστικοποίηση της μισθωτής εργασίας. Όλα αυτά συνδυάζονται με την υπερ-φορολόγηση των λαϊκών στρωμάτων και τη μαζική καταστροφή μικρομεσαίων. Ιδιαίτερα η κρίση στέγης, σε μια χώρα με παραδοσιακά υψηλά ποσοστά ιδιοκατοίκησης, εμφανίζεται με πρωτοφανή τρόπο. Ταυτόχρονα, είναι πρωτοφανές και το χάσμα της κοινωνικής ανισότητας: Από τη μια πλευρά, παχυλά κέρδη και τεράστια

υπερσυγκέντρωση σε ομίλους. Από την άλλη, άνεργη, ημιάνεργη και εργαζόμενη φτώχεια. Οι υπέρογκες πολεμικές δαπάνες, το κόνημο ευρωπαϊκών προγραμμάτων, η ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση των πάντων, εκτινάσσουν το κοινωνικό ζήτημα: υγεία, παιδεία, κοινωνική πρόνοια, δημόσιες μεταφορές και υπηρεσίες χειροτερεύουν και ακριβαίνουν.

Είναι φανερό ότι εξελίσσεται μια πρωτοφανής κοινωνική πόλωση που δεν μπορεί να βρει πολιτική διέξοδο. Εδώ βρίσκεται η πραγματική αιτία για την προαναφερόμενη αδυναμία ενσωμάτωσης από το υπάρχον πολιτικό σύστημα.

21. Μαζί με την όξυνση του κοινωνικού ζητήματος οξύνεται και το δημοκρατικό ζήτημα: παρακολουθήσεις, καταστολή, επιθετικότητα στις ελευθερίες και στα συνδικάτα, οπισθοδρομική συνταγματική αναθεώρηση, αντιδραστικότητα στις ιδέες, ασφυκτικός έλεγχος των μέσων ενημέρωσης και των social media, αγοραίος «πολιτισμός» της χυδαιότητας. Ταυτόχρονα, η πατριαρχία αντεπιτίθεται φέρνοντας μια ιστορική οπισθοδρόμηση στο ζήτημα της έμφυλης ισότητας. Εντείνοντας την καταπίεση με βάση το φύλο και τον σεξουαλικό προσανατολισμό σε συνθήκες που γυναίκες και ΛΟΑΤΚΙ υποκείμενα έρχονται αντιμέτωπα με τον μισογυνισμό, τον σεξισμό, την ομοφοβία και την τρανσφοβία, σε πολλαπλές εκφάνσεις της ζωής τους (εργασία, κοινωνικές και συντροφικές σχέσεις, κοινωνικά δικαιώματα, ζητήματα αυτοδιάθεσης και έκφρασης, κ.ά.). Δείκτη και αδιάψευστο μάρτυρα αποτελεί η εκτίναξη του αριθμού των γυναικοκτονιών τα τελευταία χρόνια. Το ασφυκτικό κοινωνικό τοπίο συμπληρώνεται με τα αποτελέσματα της καπιταλιστικής δήθεν «πράσινης μετάβασης» που οδήγησε σε έναν συνδυασμό ενεργειακής φτώχειας και περιβαλλοντικής καταστροφής. Ο υπερτουρισμός οδήγησε σε καταστροφή πόλεων και νησιών. Και το νέο κύμα βίαιης καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης της γεωργίας οδηγεί σε ερήμωση της υπαίθρου και σε πόλεις – τέρατα.

22. Όλα τα παραπάνω, σε συνδυασμό με την υποχώρηση του συλλογικού αγώνα, με την έλλειψη πειστικής εναλλακτικής αριστερής προοπτικής, με το κοινωνικό όραμα για μια άλλη κοινωνία περικυκλωμένο και σε έλλειψη, γεννούν τάσεις άκρατου ατομισμού και κοινωνικού κανιβαλισμού που τροφοδοτούν την ανάπτυξη της Ακροδεξιάς και των νεοφασιστικών τάσεων. Που αναδεικνύουν ως εχθρό τον μετανάστη, τον πρόσφυγα, τον μουσουλμάνο, τον διαφορετικό.

Η δικαστική καταδίκη και το χτύπημα της Χρυσής Αυγής αποτέλεσαν μια σημαντική επιτυχία του αντιφασιστικού κινήματος. Όμως, οι νεοφασιστικές τάσεις παραμένουν και κινούνται υπόγεια, ενώ έχουν αρχίσει να επανεμφανίζονται σε χώρους νεολαίας. Παρά την αντιφασιστική ρητορεία, το ελληνικό πολιτικό σύστημα και η Ευρωπαϊκή Ένωση έχουν αποδεχτεί τη συμμετοχή της

Ακροδεξιός στους «θεσμούς» και τις κυβερνήσεις και μετατρέπουν την Ευρώπη σε κλειστό φρούριο και τα σύνορα σε γραμμές μαζικού θανάτου των κολασμένων του κόσμου. Η εγκληματική πολιτική των επαναπροωθήσεων (pushbacks) είναι ενδεικτική για το αναβαθμισμένο επίπεδο εφαρμογής του συστημικού ρατσισμού. Το «ρατσιστικό πλέγμα» συμπληρώνουν τα κλειστά κέντρα κράτησης και οι ακραίες συνθήκες των κέντρων «υποδοχής» ενώ για τους μετανάστες και τις μετανάστριες που διαμένουν στη χώρα οι συνθήκες άγριας εργασιακής εκμετάλλευσης και επισφάλειας, η διατήρηση του παράνομου ή ημιπαράνομου χαρακτήρα της διαμονής τους και εν τέλει η πλήρης απουσία πολιτικών δικαιωμάτων στην ίδια τη χώρα που ζουν, αποτελούν μόνο κάποια από τα παραδείγματα του οργανωμένου κρατικού ρατσισμού.

23. Η συνολική εικόνα της χώρας δεν δείχνει μια κοινωνική κατάσταση που μπορεί να αντιμετωπιστεί με «στοχευμένα» και «κοστολογημένα μέτρα» απέναντι σε κάποιες «νησίδες φτώχειας», ενάντια στον «αποκλεισμό», όπως προτείνει ο ΟΟΣΑ, η ΕΕ, η ΝΔ και τώρα η ΕΛΑΣ του Τσίπρα. Αυτή η πολιτική απλώς κλωτσάει το τενεκεδάκι της έκρηξης των κοινωνικών αντιθέσεων λίγο πιο πέρα. Είναι μια κατάσταση που εγκυμονεί κοινωνικές συγκρούσεις και απαιτεί ριζοσπαστικές τομές σε όλα τα επίπεδα. Έχουν ήδη εμφανιστεί τα πρώτα σημάδια αυτών των κοινωνικών εκρήξεων που πλησιάζουν. Ωριμάζει, αργά αλλά σταθερά, ένα νέο ιστορικό «παράθυρο ευκαιρίας» για την Αριστερά και το κίνημα. Χρειάζεται να προετοιμαστούμε, ώστε αυτή τη φορά να νικήσουμε.

Γ. ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

24. Ποιο μπορεί να είναι ένα πρόγραμμα μιας ανατρεπτικής και ενωτικής Αριστεράς σήμερα; Από τη σοσιαλφιλελεύθερη αντιπολίτευση και τη λεγόμενη «κυβερνώσα Αριστερά» προσφέρονται μανιφέστα κοινωνικής ευαισθησίας σε ένα διαγωνισμό αόριστων ή αποσπασματικών φιλολαϊκών υποσχέσεων που θα υλοποιήσει υποτίθεται μια καλύτερη κυβέρνηση. Πέρα από την κραυγαλέα αναξιοπιστία των φορέων τους, τέτοιου τύπου «αριστερά» και «προοδευτικά» προγράμματα δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν το βάθος των κοινωνικών προβλημάτων και τη λυσσαλέα αντίδραση του κεφαλαίου. Δεν υπάρχουν σωτήρες, τίποτα δεν χαρίζεται – κάθε σημαντική νίκη θα κατακτηθεί με σκληρό, μακροχρόνιο, κοινωνικό και πολιτικό αγώνα του ίδιου του κινήματος του εργαζόμενου κόσμου. Αυτό είναι το βασικό μήνυμα και ο κύριος προσανατολισμός του προγράμματος που βασικά στοιχεία του καταθέτουμε.

25. Στην Αριστερά, το δίπολο καιροσκοπισμού – σεχταρισμού εμφανίζεται με ιδιαίτερο τρόπο στις προγραμματικές προτάσεις της. Από την πρώτη - και ισχυρότερη πλευρά του διπόλου, καταρτίζονται προγράμματα με «δημιουργική ασάφεια», κυρίως με κοινοβουλευτική στόχευση και κυβερνητικό ορίζοντα, με το μαζικό κίνημα των εργαζομένων στο ρόλο του ψηφοφόρου και όχι του πρωταγωνιστή. Από την άλλη, μικρότερες μαχόμενες αριστερές δυνάμεις με προσανατολισμό στο μαζικό κίνημα προτείνουν προγράμματα που δεν πατάνε στο σημερινό επίπεδο συνείδησης και θέτουν στόχους περισσότερο για ιδεολογική ζύμωση, χωρίς πίστη ή ακόμα και με αντίθεση στον αγώνα για κατακτήσεις στο σήμερα.

26. Στη δύσκολη προσπάθεια να υπερβούμε δημιουργικά αυτό το δίπολο προσεγγίζουμε το αριστερό πρόγραμμα πιστεύοντας ότι το εργατικό λαϊκό κίνημα οφείλει και μπορεί να αγωνίζεται για κατακτήσεις εναντίον του κεφαλαίου σήμερα. Χωρίς τον αγώνα για κατακτήσεις δεν μπορεί να αντιτάξει αποτελεσματική αντίσταση, ούτε να ανοίξει δρόμους για την επαναστατική διαδικασία και τον κοινωνικό μετασχηματισμό. Και αντιστρόφως, χωρίς να δυναμώσει ξανά η επαναστατική προοπτική και ο σοσιαλιστικός ορίζοντας, το κίνημα είναι καταδικασμένο να ενσωματώνεται διαρκώς και τελικά να ηττάται. Από αυτή τη σκοπιά, εκτιμούμε ότι πολιτικός στόχος του προγράμματος χρειάζεται να είναι η αντιστροφή της πορείας των ηττών και η ανατροπή της επίθεσης του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού με τον αγώνα για επιβολή εργατικών λαϊκών κατακτήσεων. Με αυτή την κατεύθυνση οι αντιστάσεις αποκτούν θετική προοπτική και ταυτόχρονα μπορούν να συγκεντρώνονται ευρύτερες δυνάμεις στον αγώνα.

27. Αντιμετωπίζουμε τα αιτήματα του προγράμματος ως οδηγό ενωτικής πάλης και ως πυξίδα για τον προσανατολισμό των αγώνων για μια ολόκληρη ιστορική περίοδο και όχι ως στόχους από τους οποίους απαιτούμε να ξεκινήσουν. Το πρόγραμμά μας δεν είναι οδηγός διαχωρισμού στο μαζικό συνδικαλιστικό κίνημα ή μέθοδος κομματικής περιχαράκωσης, αλλά συγκέντρωσης δυνάμεων, κλιμάκωσης των αγώνων, επίτευξης νικών. Με βάση όλα τα παραπάνω, αναζητούμε και καταθέτουμε ένα συνεκτικό αριστερό μεταβατικό πρόγραμμα εργατικών, λαϊκών και δημοκρατικών κατακτήσεων με τα εξής χαρακτηριστικά:

α) να εμπεριέχει σαφή, λαϊκά κατανοητά και ώριμα αιτήματα, β) να κινείται με οδηγό τη συγκέντρωση κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων για τη διεκδίκηση και την επιβολή τους, γ) να συμβάλει στην ανάπτυξη αποφασιστικών αναμετρήσεων και σχεδιασμένων αγώνων διάρκειας, δ) να έχει προσανατολισμό στο μαζικό κίνημα της εργατικής τάξης, της νεολαίας, των λαϊκών

στρωμάτων και ε) να συνδέεται με την προοπτική της επαναστατικής διαδικασίας για το σοσιαλιστικό και κομμουνιστικό μετασχηματισμό.

28. Ακολουθούν οι βασικοί πυλώνες του προγράμματος: Θεμελιακό πεδίο παρέμβασης και δράσης μιας ενωτικής και ανατρεπτικής Αριστεράς είναι το κοινωνικό ζήτημα όπως διαμορφώνεται σήμερα με τη μόνιμη ακρίβεια και τον πληθωρισμό, την ουσιαστική μείωση των πραγματικών μισθών, των συντάξεων και του λαϊκού εισοδήματος, με τους εξοντωτικούς ρυθμούς και την εξουθενωτική, σωματικά, πνευματικά και ψυχικά, ελαστική εργασία, με τους νεκρούς και τραυματίες στους χώρους εργασίας. Σήμερα, είναι φανερό ότι για μια αξιοπρεπή ζωή πάνω από το όριο φτώχειας, με βάση τις αναπτυσσόμενες κοινωνικές ανάγκες και κοντά στην αξία της εργατικής δύναμης, απαιτείται ένας κατώτερος ονομαστικός μισθός και σύνταξη της τάξης των 1.200 ευρώ τουλάχιστον.

Ταυτόχρονα, με βάση την αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας, αλλά και ως ουσιαστικό μέτρο αντιμετώπισης της εργασιακής εξουθένωσης, της πραγματικής ανεργίας και υποαπασχόλησης, απαιτείται μια ριζική, οριζόντια και όχι αποσπασματική, μείωση του χρόνου εργασίας στα επίπεδα της 6ωρης και 5ήμερης εργασίας, με ανώτατο όριο συνταξιοδότησης τα 60 έτη.

Απαίτηση της εποχής μας και κεντρικό προγραμματικό ζήτημα του εργατικού και κοινωνικού αγώνα είναι και η κατάργηση όλων των μορφών ελαστικής εργασίας. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι εργατικά ξεσπάσματα αφορούν ακριβώς τη μονιμοποίηση των συμβασιούχων, την κατάργηση της πληρωμής και της εργασιακής σχέσης με το «μπλοκάκι», ή «με το κομμάτι» στις διαδικτυακές πλατφόρμες εργασίας. Από αυτή τη σκοπιά, το αίτημα για σταθερές σχέσεις εργασίας για όλους και όλες συμβαδίζει σε σπουδαιότητα με τα αιτήματα για ουσιαστικές αυξήσεις μισθών και συντάξεων και για μια ριζική μείωση του χρόνου εργασίας. Για μια γενική άνοδο του μεριδίου των μισθών σε βάρος των κερδών στο συνολικό παραγόμενο εθνικό προϊόν και για μια γενική άνοδο του βιοτικού επιπέδου όσων ζουν από τη δουλειά τους.

Φυσικά, αν οι προαναφερθέντες αντικειμενικοί όροι και επιδιώξεις ορίζουν την προοπτική της πάλης των εργαζομένων και συνταξιούχων, οι διεκδικήσεις και οι αγώνες του εργατικού κινήματος είναι αναγκασμένοι να συνυπολογίζουν τα όρια των σημερινών αρνητικών συσχετισμών. Όχι για να συμβιβαστούν με αυτούς, αλλά για να τους ανατρέψουν. Από αυτή τη σκοπιά, θέτοντας προγραμματικά ως κατευθύνσεις το τρίπτυχο 1200 ευρώ - 6ωρο/5ήμερο – σταθερή εργασία για όλους και όλες όχι μόνο δεν διαχωριζόμαστε, αλλά στηρίζουμε κάθε άμεσο αίτημα, κάθε μαζικό και αποφασιστικό εργατικό συνδικαλιστικό αγώνα, που διεκδικεί ουσιαστικές αυξήσεις, μείωση

του χρόνου εργασίας και χτύπημα στις ελαστικές σχέσεις, με την επιβολή συλλογικών συμβάσεων εργασίας. Στηρίζουμε εργατικά αιτήματα όπως την αναγνώριση των τριετιών ωρίμανσης, την Αυτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή, τον 13^ο και 14^ο μισθό στο Δημόσιο και τις συντάξεις, την κατάργηση της «αξιολόγησης» στο δημόσιο, κρατικά μέτρα για την υγιεινή και ασφάλεια στους χώρους εργασίας με αποφασιστικό ρόλο των συνδικάτων. Ειδικά για το μεγάλο μέτωπο της ακρίβειας στηρίζουμε αιτήματα όπως το πλαφόν στις τιμές, τη δραστική μείωση έως κατάργηση του ΦΠΑ και άλλων «ειδικών φόρων» στα είδη εργατικής λαϊκής κατανάλωσης, τη ριζική μείωση της φορολόγησης όσων ζουν από την εργασία.

29. Παλεύουμε για την ειρήνη με ένα αντιπολεμικό αντιμπεριαλιστικό κίνημα ανεξάρτητο από όλα τα καπιταλιστικά στρατιωτικά μπλοκ και τις Μεγάλες Δυνάμεις. Ιεραρχούμε ως πρώτο εχθρό και παλεύουμε για την ήττα του ευρωατλαντικού στρατοπέδου. Αγωνιζόμαστε για την απαγόρευση και κατάργηση των πυρηνικών όπλων. Έξω οι στρατιωτικές βάσεις, αγώνας για να φύγει η Ελλάδα από το ΝΑΤΟ, στο πλαίσιο του αγώνα για διάλυσή του. Καμία εμπλοκή ελληνικών στρατευμάτων έξω από τα σύνορα. Ειρήνη, φιλία και συνεργασία των λαών Ελλάδας, Τουρκίας και Κύπρου. Ειρηνική διευθέτηση των όποιων διαφορών στο Αιγαίο και την Αν. Μεσόγειο, έξω από τη ΝΑΤΟική επικυριαρχία, με διμερείς και πολυμερείς συμφωνίες για τα χωρικά ύδατα και τις ΑΟΖ, με βάση τα συμφέροντα των λαών, υπολογίζοντας τις ιδιομορφίες της περιοχής. Όχι στον εξορκτικό ανταγωνισμό και στην κούρσα εξοπλισμών σε Ελλάδα και Τουρκία, επενδύσεις για τις κοινωνικές ανάγκες. Καμία συμμαχία, διακοπή σχέσεων με το Ισραήλ, αλληλεγγύη στον παλαιστινιακό λαό, ανεξάρτητο παλαιστινιακό κράτος. Ισχυρό «Όχι» στον επανεξοπλισμό της ΕΕ και στο RearmEurope, στην «πυρηνική ομπρέλα» του Μακρόν.

30. Διεκδικούμε τη σχεδιασμένη και δίκαιη μετάβαση στη ριζική απεξάρτηση από τα ορυκτά καύσιμα (λιγνίτη, πετρέλαιο, φυσικό αέριο), όσο το δυνατόν ταχύτερα, αλλά με την αποφασιστική συμμετοχή των εργαζόμενων και της κοινωνικής πλειοψηφίας, αγωνιζόμαστε ενάντια στην ψευδεπίγραφη «πράσινη μετάβαση» που προωθεί η κυβέρνηση και η ΕΕ για να εξυπηρετήσει τα κέρδη του κεφαλαίου. Κατάργηση του χρηματιστηρίου ενέργειας, στο δημόσιο οι επιχειρήσεις ενέργειας. Μαζικές δημόσιες επενδύσεις στην έρευνα και τη μελέτη εγκατάστασης των Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας, με αποφασιστικό ρόλο των τοπικών κοινωνιών και στη βάση πανελλαδικού δημοκρατικού σχεδιασμού. Είμαστε απέναντι στη σημερινή, ανεξέλεγκτη εγκατάσταση ιδιωτικών ανεμογεννητριών και φωτοβολταϊκών που έχει καταστροφικές συνέπειες για τα βουνά και τη φύση. Προστασία όλων των οικοσυστημάτων από την αντιπεριβαλλοντική

δράση εγχώριων και ξένων επενδυτών. Δημόσιο, καλά επεξεργασμένο σχέδιο αντιμετώπισης πυρκαγιών και πλημμυρών. Δημόσιες επενδύσεις σε Μέσα Μαζικής Μεταφοράς και σταθερής τροχιάς, σε ήπιες μορφές μετακίνησης, απεξάρτηση από τα ΙΧ. Προγράμματα ενεργειακής αναβάθμισης κτιρίων χωρίς επιβάρυνση των λαϊκών νοικοκυριών. Αναδιοργάνωση της αγροτικής παραγωγής με έμφαση στη στήριξη μικρών παραγωγών και συνεταιρισμών, με προστασία του περιβάλλοντος. Όχι στην πυρηνική ενέργεια που παρουσιάζεται ως μια «πράσινη» λύση, ενώ εγκυμονεί τεράστιους κινδύνους για τη φύση και τους ανθρώπους.

31. Υποστηρίζουμε και προωθούμε συστηματικά ορισμένους αναγκαίους μετασχηματισμούς στην οικονομία και στην κοινωνική πολιτική, όπου θα αντανakλώνται συγκεκριμένες κατακτήσεις για τον κόσμο της εργασίας, αλλά και θα μπαίνουν θεμέλια για περαιτέρω ριζοσπαστικές αλλαγές:

Πρώτα από όλα στο οξύτατο πρόβλημα της στέγης, απαιτούμε ριζική αντιστροφή της υπάρχουσας πολιτικής με ένα μεγάλο, δημόσιο πρόγραμμα ποιοτικής κοινωνικής κατοικίας και φοιτητικής στέγης, έλεγχο των ενοικίων με πλαφόν ανά περιοχή και σύνδεση της τιμής με το διαθέσιμο εισόδημα για τα φτωχά στρώματα, τους εκπαιδευτικούς και υγειονομικούς κ.ά., την αποφασιστική μείωση και έλεγχο των επιχειρηματικών αirtnhb, την κατάργηση των πλειστηριασμών και την κρατική απαλλοτρίωση των funds, τη μείωση έως και διαγραφή των χρεών των φτωχών οικογενειών, τα φτηνά κρατικά δάνεια για λαϊκή στέγη. Παράλληλα, αγωνιζόμαστε για την αντιστροφή της πολιτικής των ιδιωτικοποιήσεων, με πέρασμα στο δημόσιο, κάτω από κοινωνικό και εργατικό έλεγχο, των τραπεζών, της ενέργειας, της ύδρευσης, των μεταφορών, τηλεπικοινωνιών κ.ο.κ. Δημόσια, δωρεάν, ποιοτική υγεία και παιδεία, αποκλειστικά δημόσιο ασφαλιστικό σύστημα, μέτρα στήριξης των ανθρώπων με αναπηρίες. Άντληση πόρων για την ενίσχυση των κοινωνικών δαπανών από τις κολοσσιαίες δαπάνες για τους εξοπλισμούς και τη ριζική αύξηση στη φορολογία των κερδών και των μερισμάτων των Α.Ε., του συσσωρευμένου πλούτου. Αλλά και από τον έλεγχο - απονομιμοποίηση του δημόσιου χρέους, και τελικά, τη μονομερή διαγραφή του, με άμεση στροφή σε πολιτικές παύσης πληρωμών προς τους διεθνείς τοκογλύφους. Το σύνολο αυτών και άλλων αναγκαίων κοινωνικών τομών δεν αντιμετωπίζεται ως ένα «στάδιο» ανάπτυξης του ελληνικού καπιταλισμού, αλλά σαν μια βάση για την άμεση ανακούφιση των εργατικών - λαϊκών μαζών και ταυτόχρονα, για κλιμάκωση των προσδοκιών και των αγώνων τους.

32. Υπεράσπιση και επέκταση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Κατάργηση των ειδικών κατασταλτικών δυνάμεων της αστυνομίας, δραστική μείωση της χρηματοδότησης της.

Ελεύθερη διακίνηση των ιδεών και ελεύθερος συνδικαλισμός σε επιχειρήσεις, σχολές, σχολεία, στον στρατό. Κατάργηση όλων των αντισυνδικαλιστικών διατάξεων, των νόμων που περιορίζουν το δικαίωμα στη διαμαρτυρία και τη διαδήλωση και εκείνων που προωθούν την παρακολούθηση και την επιτήρηση των εργαζομένων, κατάργηση των τρομονόμων. Ενίσχυση του ρόλου του λαϊκού παράγοντα και κατοχύρωση του αποφασιστικού χαρακτήρα των λαϊκών συνελεύσεων σε κοινότητες και δήμους. Λαϊκή παρέμβαση στο δικαστικό και ποινικό σύστημα. Να περάσουν στα χέρια της κοινωνίας κάτω από συνθήκες δημοκρατικού κοινωνικού και εργατικού ελέγχου οι εταιρίες που ελέγχουν τη δημόσια και ιδιωτική ενημέρωση και τη διαδικτυακή σφαίρα (κανάλια, συχνότητες, τηλεπικοινωνίες, πλατφόρμες επικοινωνίας, data centers, AI, κατασκευαστές λογισμικού, υπολογιστών και συσκευών κ.τλ.). Αγώνας για μια ανεξάρτητη δημοκρατική πληροφόρηση και για την προώθηση ενός αγωνιζόμενου, απελευθερωτικού πολιτισμού. Άρση των ρατσιστικών διακρίσεων και κατάργηση των αντιπροσφυγικών – αντιμεταναστευτικών νόμων. Διασφάλιση νόμιμων και ασφαλών οδών, κατοχύρωση ελεύθερης μετακίνησης προσφυγ(ισσ)ών και μεταναστ(ρι)ών. Διασφάλιση ίσων εργασιακών (μισθολογικών, ασφαλιστικών κ.ά.), κοινωνικών (πρόσβαση σε δομές υγείας, παιδείας κ.τ.λ.) και πολιτικών (ιθαγένεια, συμμετοχή στα κοινά, κ.ά.) δικαιωμάτων για όσους και όσες διαμένουν στη χώρα.

33. Αντιμετωπίζουμε τον αγώνα ενάντια στην πατριαρχία με τη γνώση ότι αυτή καταπιέζει τις γυναίκες και τα έμφυλα υποκείμενα όλων των τάξεων και κοινωνικών στρωμάτων. Ωστόσο, η ταξική θέση λειτουργεί ως πολλαπλασιαστής της ανισότητας, της βίας και της περιθωριοποίησης. Η εγγενής στο καπιταλιστικό σύστημα ταξική ανισότητα εντείνει το αποτύπωμα των διακρίσεων και θέτει σε δυσμενέστερη θέση τις γυναίκες και τα ΛΟΑΤΚΙ άτομα της εργατικής τάξης και των φτωχότερων κοινωνικών στρωμάτων. Για αυτό, ο αγώνας για την γυναικεία και έμφυλη απελευθέρωση συνδέεται στην εποχή μας, περισσότερο από κάθε άλλη, με την ταξική «εργατική» πλευρά του και με τον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση. Αγωνιζόμαστε για μια κοινωνία συμπεριληπτική ανεξαρτήτως φύλου και σεξουαλικού προσανατολισμού. Ίσος μισθός για ίση εργασία, δωρεάν, δημόσιοι βρεφονηπιακοί σταθμοί για όλα τα παιδιά. Τήρηση των αδειών εγκυμοσύνης, των γονεϊκών αδειών, θεσμοθέτηση της άδειας δυσμηνόρροιας. Νομική αναγνώριση του όρου «γυναικοκτονία». Ενίσχυση των δομών για κακοποιημένες γυναίκες και ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα. Προστασία των γυναικών και των ΛΟΑΤΚΙ+ ατόμων από τις διακρίσεις στους επαγγελματικούς και τους δημόσιους χώρους. Συμπεριληπτικός χαρακτήρας σε όλες τις βαθμίδες εκπαίδευσης. Ασφαλιστική κάλυψη της φυλομετάβασης. Κατάργηση του νόμου της υποχρεωτικής

συνεπιμέλειας. Υπεράσπιση του δικαιώματος στην άμβλωση και υποχρεωτική παροχή της στις δημόσιες δομές υγείας.

34. Η πάλη και η επιβολή του παραπάνω προγράμματος και των μέτρων του, εκ των πραγμάτων, συγκρούεται και θέτει θέμα ρήξης και εξόδου από το ευρώ και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Παράλληλα, το αίτημα αυτό προκύπτει από τον ίδιο τον καπιταλιστικό χαρακτήρα της ΕΕ, την αντιδραστική περαιτέρω πολιτική ενοποίησή της, τη στρατιωτικοποίησή της. Από αυτή τη σκοπιά, η κατεύθυνση για σύγκρουση, ρήξη και έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ χρειάζεται να αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του αριστερού μεταβατικού προγράμματος. Όπως γνωρίζουμε, όμως, έμπρακτα και από το Brexit μια έξοδος σε αστική βάση δεν έχει να προσφέρει τίποτα θετικό για τα λαϊκά στρώματα. Για αυτό θέτουμε το ζήτημα της ρήξης και της εξόδου από το ευρώ και την ΕΕ με βάση τα εργατικά λαϊκά συμφέροντα και με διεθνιστική αντικαπιταλιστική προοπτική. Ενώ αποτελεί αναγκαία πολιτική κατεύθυνση για τη ριζοσπαστική και αντικαπιταλιστική Αριστερά, δεν μπορεί να μετατρέπεται σε διχαστική προϋπόθεση για την έναρξη των αγώνων και την ενωτική συγκέντρωση δυνάμεων στο μαζικό κίνημα και σε διάφορα πολιτικά μέτωπα πάλης. Θέτουμε το αίτημα αυτό όχι για λόγους ιδεολογικής εμμονής ή επειδή εκτιμούμε ότι το ζήτημα της εξόδου τίθεται σαν άμεσο καθήκον πάλης, αλλά γιατί ένα κίνημα και μια Αριστερά που δεν καταλαβαίνει την αναγκαιότητα και δεν προετοιμάζεται για αυτή, στην επόμενη ιστορική στιγμή της σύγκρουσης θα συνθηκολογήσει σε όλα τα πεδία του προγράμματος, όπως έδειξε και η ιστορική εμπειρία.

Α. ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΜΟΡΦΕΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ

35. Για την αποφασιστική και συνεπή προώθηση αυτού του προγράμματος, για να επηρεάσει σημαντικά τμήματα και προοπτικά να διεκδικήσει ηγεμονικό ρόλο μέσα στο ευρύτερο εργατικό λαϊκό κίνημα, θεωρούμε αναγκαίο να συγκροτηθεί αυτοτελώς ένας μαζικός πόλος της ανατρεπτικής και ενωτικής Αριστεράς με την αντίστοιχη πολιτική. Ένας πόλος που θα επιχειρεί να παρεμβαίνει ανεξάρτητα σε όλες τις κοινωνικές και πολιτικές μάχες, πάντα με ενωτική και μετωπική πολιτική, συγκεντρώνοντας δυνάμεις απέναντι στον κύριο αντίπαλο, στην αστική πολιτική και τις εκφάνσεις της. Ανοίγοντας, έτσι, δρόμους συνθέσεων και υπερβάσεων. Ένας νέος πόλος της ενωτικής και ανατρεπτικής Αριστεράς είναι αναγκαίος διότι οι υπάρχοντες πολιτικοί σχηματισμοί της ριζοσπαστικής Αριστεράς δεν μπορούν, για διαφορετικούς λόγους ο καθένας, να υπηρετήσουν μια τέτοια προοπτική.

36. Ως κοινωνικό υποκείμενο, στο οποίο απευθύνουμε και το οποίο μπορεί να προωθήσει αυτό το πρόγραμμα, βλέπουμε τη σύγχρονη εργατική τάξη και το κίνημά της, σε συμμαχία με άλλα καταπιεζόμενα κοινωνικά στρώματα και κοινωνικά κινήματα (μικρομεσαία στρώματα που ζουν από τη δουλειά τους, μικρομεσαίοι αγρότες/ισσες, φεμινιστικό, αντιφασιστικό, αντιρατσιστικό, οικολογικό κίνημα κ.ά.). Δεν συμφωνούμε με θεωρίες που εκτιμούν ότι έφτασε το «τέλος της εργατικής τάξης», όπως και με απόψεις που την φέρνουν σε αντιπαράθεση με τα άλλα κοινωνικά κινήματα. Αντίθετα, πιστεύουμε ότι η σύγχρονη εργατική τάξη σε συμμαχία με τα άλλα καταπιεζόμενα λαϊκά στρώματα και τα κοινωνικά κινήματα μπορούν να παίξει πρωταγωνιστικό ιστορικό ρόλο.

37. Για την αντιστροφή του βέλους των ηττών της τελευταίας περιόδου, την ανατροπή της αστικής επίθεσης και την επιβολή εργατικών λαϊκών κατακτήσεων, θεωρούμε αναγκαίο να δημιουργηθεί ένα **ενιαίο αγωνιστικό κοινωνικό μέτωπο** πάλης μεταξύ δυνάμεων και ρευμάτων της ανατρεπτικής Αριστεράς με αντίστοιχα του αυθόρμητου ή και συνειδητού μαχόμενου ρεφορμισμού. Συνολικά στο μαζικό λαϊκό κίνημα και ιδιαίτερα στην καρδιά του, στο εργατικό κίνημα, σε αντιπαράθεση με τον εταιρικό, εργοδοτικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό. Ιδιαίτερα τονίζουμε την ανάγκη για μια μεγάλη, ενωτική προσπάθεια για τη συνολική ανασυγκρότηση και αναγέννηση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, για να περάσουν τα συνδικάτα στα χέρια των εργαζομένων, για να αναπτυχθούν ποσοτικά και ποιοτικά. Για την προώθηση αυτού του ενιαίου αγωνιστικού μετώπου πάλης χρειάζεται η ανασυγκρότηση και η αυτοτελής συγκέντρωση των ταξικών, μαχητικών δυνάμεων και ρευμάτων, μέσα από ενωτικά πολιτικο-συνδικαλιστικά σχήματα.

38. Με αφετηρία το πολιτικό πρόγραμμα και τη λογική που προτείνουμε, με βάση τις ανάγκες, τις αγωνιστικές και πολιτικές εμπειρίες, καθώς και τις απαιτήσεις ανάπτυξης του μαζικού κινήματος, πιστεύουμε ότι την ιστορική περίοδο που διανύουμε μπορεί να συμβάλλει καθοριστικά μια **αριστερή ριζοσπαστική πολιτική συμμαχία** μεταξύ επαναστατικών και αγωνιστικών μεταρρυθμιστικών δυνάμεων, μέσα στην οποία αντικειμενικά θα διεξάγεται πολιτικός και θεωρητικός αγώνας για την ηγεμονία, αλλά με κοινό στόχο την ανατροπή της αστικής επίθεσης με τον αγώνα για επιβολή εργατικών και λαϊκών κατακτήσεων. Αυτή την αναγκαιότητα δεν μπορούν για μια σειρά πολιτικούς, προγραμματικούς και οργανωτικούς λόγους να υπηρετήσουν σήμερα οι ηγεσίες και η πολιτική τόσο των μεταρρυθμιστικών όσο και των σεχταριστικών κομμάτων και ρευμάτων. Αυτή η συμμαχία μπορεί να προωθηθεί «από τα κάτω», από τις ανάγκες του κινήματος,

αλλά σε συνδυασμό με την ανεξάρτητη δράση και την αλλαγή πολιτικής των δυνάμεων επαναστατικής αναφοράς που θα επιδράσουν καταλυτικά στην πολιτική τόσο των ρεφορμιστικών όσο και των σεχταριστικών δυνάμεων. Αυτή η κατεύθυνση από τη μια πλευρά υπογραμμίζει την αυτοτέλεια και την ενδυνάμωση της ανατρεπτικής και ενωτικής Αριστεράς σε σχέση με τα μαχόμενα ρεύματα του μεταρρυθμισμού και του αριστερισμού και από την άλλη ενισχύει τη διαρκή μετωπική πολιτική και με τα δυο ρεύματα.

39. Οι υπαρκτές πολιτικές διαφορές και η σημερινή κατάσταση κατακερματισμού των αγωνιστικών ρευμάτων και της μαχόμενης Αριστεράς δεν πρέπει να μας απογοητεύει και να μας οδηγεί είτε στο συμβιβασμό είτε στην κομματική περιχαράκωση. Αντίθετα, η ζωή και ο αγώνας γεννούν πάντα ανάγκες, απαιτήσεις και δυνατότητες. Πολλά μπορούν να γίνουν από σήμερα στην κατεύθυνση οικοδόμησης ενός ενιαίου αγωνιστικού μετώπου και μια αριστερής ριζοσπαστικής συμμαχίας. Με βάση τα παραπάνω, στο έδαφος των σημερινών συσχετισμών και παρά τις υπαρκτές διαφορές, είναι απαραίτητο και μπορούν να πραγματοποιηθούν με πολλές μορφές **τακτικές συνεργασίες** της αντικαπιταλιστικής, ριζοσπαστικής και της μαχόμενης μεταρρυθμιστικής Αριστεράς σε διάφορα κοινωνικά και πολιτικά επίπεδα, για την ανάπτυξη του μαζικού κινήματος και την αλλαγή των συσχετισμών προς τα αριστερά. Πρώτα από όλα στο μαζικό κίνημα, ιδιαίτερα στο εργατικό συνδικαλιστικό, στη νεολαία και στο φοιτητικό κίνημα, για την ανάπτυξη μιας συνεχούς, σχεδιασμένης και συμφωνημένης κοινής πάλης, με ανοιχτό πνεύμα και ορίζοντες για να συγκεντρώνονται δυνάμεις, να αναπτύσσονται αγώνες και να δυναμώνει η συλλογική οργάνωση. Δεύτερο, σε διάφορα πολιτικοκοινωνικά μέτωπα πάλης (αντιπολεμικό, εθνικοποιήσεις, φεμινιστικό, περιβάλλον, αντιρατσιστικό-αντιφασιστικό κ.λπ.), όπου μπορούν να προωθούνται πολιτικές συμμαχίες σε κινήσεις με κοινωνικό χαρακτήρα και με συνάντηση με ευρύτερα ρεύματα, όπως δείχνει και η εμπειρία, που μπορεί να δώσει μεγάλα αποτελέσματα και να συγκρουστεί με την αστική πολιτική προβάλλοντας τις ιδιαίτερες διεκδικήσεις αυτών των μετώπων/κινήματων. Τρίτο, σε τοπικό και περιφερειακό επίπεδο και στις αντίστοιχες εκλογές, όπου ανάλογα με το επίπεδο και τις ιδιαιτερότητες μπορούν να συγκεντρώνονται δυνάμεις αγώνα «από τα κάτω» και να σπάνε τα απαράδεκτα εκλογικά όρια «από τα πάνω» με σχήματα πολιτικής συνεργασίας και αποφασιστικό ρόλο της βάσης.

40. Το εγχείρημά μας έχει σαν κύριο προσανατολισμό το μαζικό κίνημα των εργαζομένων, αλλά δεν υποτιμά, αντίθετα επιδιώκει την παρέμβαση και τη συμμετοχή στις εκλογικές μάχες, ακριβώς για να ενισχυθεί το μαζικό κίνημα και η πολιτική προοπτική του. Όλοι και όλες κατανοούμε ότι σε

αυτό το πεδίο υπάρχουν διαφορετικές πολιτικές και οργανωτικές απαιτήσεις. Ωστόσο, και σε αυτό το απαιτητικό πεδίο χρειάζεται και μπορεί να προωθείται μια πολιτική συνεργασιών. Σε ολόκληρη τη σημερινή περίοδο, η ενωτική και ανατρεπτική Αριστερά ανάλογα με την κάθε φορά συγκυρία οφείλει να επιδιώκει εκλογικές συνεργασίες με ιδιαίτερες πολιτικές – εκλογικές προτάσεις που επιτρέπουν την προώθηση των θέσέων της, λαμβάνοντας υπόψη τις θέσεις και τη φυσιογνωμία των άλλων δυνάμεων της μαχόμενης Αριστεράς, στη βάση μιας δημοκρατικής και πλουραλιστικής λειτουργίας και εκπροσώπησης των εκλογικών σχημάτων και με συνδιαμόρφωση του εκλογικού προγράμματος.

Ε. Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ, ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΚΑΙ Η ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΜΑΣ

41. Αναζητούμε ένα στρατηγικό πρόγραμμα, αντίστοιχο με τη νέα εποχή που ανατέλλει. Η προβολή μιας νέας κοινωνίας από το μέλλον αποτελεί ζωτική προϋπόθεση για να αναγεννηθούν τα σημερινά κινήματα και η Αριστερά. Το όραμα της σοσιαλιστικής και κομμουνιστικής κοινωνίας δεν είναι ένα ρομαντικό απομεινάρι από κάποιο παρελθόν που πέθανε οριστικά, όπως υποστηρίζουν οι απολογητές του καπιταλισμού. Αντίθετα, έρχεται από το παρόν, πηγάζει από τη βαθύτερη δομική κρίση και τις αντιθέσεις του καπιταλιστικού συστήματος που δεν έχει να προσφέρει καμία λύση στα βαθιά προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα λαϊκά στρώματα. Και ταυτόχρονα, πηγάζει από τις δυνατότητες που γεννά η επιστημονική, τεχνολογική και πολιτιστική ανάπτυξη που δημιουργεί η ανθρώπινη εργασία και η κοινωνία, παρά την υποταγή και διαστροφή τους από το κεφάλαιο. Τη στιγμή που η πρόοδος της επιστήμης και της τεχνολογίας θα μπορούσε να αξιοποιηθεί για να ζουν όλοι οι άνθρωποι του πλανήτη σε συνθήκες ευημερίας, χρησιμοποιείται εναντίον τους και αυξάνει τις ανισότητες. Αυτές οι συνθήκες γεννούν και το δυνητικό «νεκροθάφτη» του συστήματος, μια απαιτητική εργατική τάξη και ανήσυχα ριζοσπαστικά κινήματα σε όλο τον πλανήτη. Αυτή η προοπτική αποτελεί τον εφιάλτη για το κεφάλαιο και τη βαθύτερη αιτία για το γεγονός ότι ο πιο χαρακτηριστικός εκπρόσωπός του, ο αρχι-τρομοκράτης του πλανήτη Τραμπ, επικαλείται διαρκώς το «φάντασμα του κομμουνισμού» στη μητρόπολη του καπιταλισμού.

42. Εμπνεόμαστε από τις επαναστάσεις του 20^{ου} αιώνα και από τα ριζοσπαστικά κινήματα του 21^{ου} αιώνα. Αντιμετωπίζουμε κριτικά αυτά τα εγχειρήματα, επιδιώκουμε μια πλατιά και ουσιαστική συζήτηση σχετικά με τα αίτια που καθόρισαν τα όριά τους και αναζητούμε τους επαναστατικούς δρόμους του μέλλοντος για τη σοσιαλιστική και κομμουνιστική προοπτική, με βάση τη διεκδίκηση

της εργατικής εξουσίας και της εργατικής δημοκρατίας. Είμαστε με την κοινωνική επανάσταση όχι από ιδεολογική εμμονή, αλλά από την ιστορική γνώση ότι καμία άρχουσα τάξη δεν παρέδωσε οικειοθελώς τα κλειδιά των προνομίων της αυτο-μεταρρυθμιζόμενη και σεβόμενη τις δημοκρατικά εκφρασμένες αποφάσεις και επιδιώξεις της κοινωνικής πλειοψηφίας. Πιστεύουμε ότι η μαζική πάλη για κοινωνικές μεταρρυθμίσεις/κατακτήσεις είναι απαραίτητη για να ανοίξει ο επαναστατικός δρόμος και το αντίστροφο: η επαναστατική προοπτική είναι κρίσιμος παράγοντας για να αναγεννηθεί ένα μαζικό εργατικό και λαϊκό κίνημα κατακτήσεων. Η ιστορική εμπειρία έδειξε με emphaticό τρόπο ότι τα ρεφορμιστικά ρεύματα, ιδιαίτερα στην εποχή μας, δεν μπορούν να προωθήσουν και να υλοποιήσουν τις εργατικές, λαϊκές και δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις που υπόσχονται. Αντίθετα, τα επαναστατικά ρεύματα, υπερβαίνοντας την «παιδική ασθένειά» τους, τον αριστερισμό, μπορούν και πρέπει να μπουν μπροστά σε αυτόν τον αγώνα που απαιτεί τεράστια συγκέντρωση και συνειδητό μέτωπο δυνάμεων, σκληρές συγκρούσεις με την αστική τάξη, το κράτος, την εργοδοσία και τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς.

43. Κατανοούμε την επανάσταση ως διαδικασία που καθορίζεται από την κίνηση και την αυτενέργεια των μαζών, που αμφισβητεί στην πράξη τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, την οικονομία της αγοράς και το αστικό κράτος, συγκροτώντας εναλλακτικά όργανα λαϊκής - εργατικής αντι-εξουσίας. Που ανοίγει τον δρόμο για την πιο πλατιά δημοκρατία της εργατικής τάξης και των «από κάτω», για την ανατροπή της εκμετάλλευσης, της πατριαρχίας και της έμφυλης ανισοτιμίας, κάθε είδους ρατσισμού και εθνικισμού. Που βάζει τέλος στην καταστροφή του περιβάλλοντος στο όνομα της ανάπτυξης. Γνωρίζουμε ότι αυτός ο δρόμος θα είναι πολύμορφος, με καμπές και άλματα, με στόχο την κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας από την εργατική τάξη και τους συμμάχους της, με θεμέλιο την εργατική δημοκρατία. Με κοινωνικό παραγωγικό σχέδιο, με άμεση συμμετοχή των εργαζόμενων στη λήψη αποφάσεων, με κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής. Γνωρίζουμε ότι απαιτείται σοβαρός θεωρητικός διάλογος για έννοιες όπως η επαναστατική κατάσταση και κρίση, η δυαδική εξουσία και η σχέση τους με τις αριστερές, εργατικές και αντικαπιταλιστικές κυβερνήσεις, η μετεπαναστατική μετάβαση στην εργατική δημοκρατία, στο σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό. Θέλουμε να συνομιλήσουμε για όλα αυτά και να βοηθήσουμε στη συγκέντρωση ρευμάτων που αναζητούν στην ίδια κατεύθυνση συζητώντας δημιουργικά.

44. Στη βάση όλων των παραπάνω, το εγχείρημά μας έχει εργατικό και λαϊκό προσανατολισμό, φεμινιστική οπτική, δημοκρατικές αρχές και πρακτικές, συντροφικό πολιτισμό, ισοτιμία μεταξύ

των συλλογικοτήτων, των οργανωμένων και ανένταχτων μελών του. Απέναντι σε ένα κοινωνικό σύστημα που βυθίζεται σε ιστορική παρακμή επιχειρούμε να πιάσουμε το νήμα από το κίνημα κατά της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης και να το επεκτείνουμε στο μέλλον: **Ένας άλλος κόσμος, χωρίς εκμετάλλευση, είναι εφικτός - Θα είναι ειρηνικός, σοσιαλιστικός και κομμουνιστικός.**

Η προγραμματική μας πρόταση, στο σύνολό της, τίθεται σε δημόσιο διάλογο για συνδιαμόρφωση στις διαδικασίες της υπό ίδρυση Πολιτικής Κίνησης, με κατάληξη στην ιδρυτική πανελλαδική διαδικασία. Για περαιτέρω λεπτομερή επεξεργασία θα απαιτηθούν διαδικασίες με την εμπλοκή της βάσης, με ομάδες εργασίας και άλλες μορφές μετά την ίδρυση της. Πάνω από όλα, όμως, γνωρίζουμε ότι ένα αριστερό μεταβατικό πρόγραμμα πάλης αναπτύσσεται, αλλάζει και διαμορφώνεται, τελικά, ως ιστορική πράξη του ίδιου του μαζικού κινήματος των εργαζομένων, μέσα από έναν ουσιαστικό και ευρύτερο διάλογο, στο παλλόμενο έδαφος των εργατικών και λαϊκών αγώνων. Κάθε αριστερό, σοσιαλιστικό και κομμουνιστικό πρόγραμμα, εκεί δοκιμάζεται, τροποποιείται και τελικά «εγκρίνεται» ή όχι.